

Peter E. Bjerck

Etter kort tids sykeleie er en av Larviks kjente forretningsmenn, grosserer Peter E. Bjerck, avgått ved døden, nær 84 år gammel.

Peter E. Bjerck kom til Larvik da han var 20 år gammel og ble ansatt som fullmektig i Mons Andersens firma. Denne stillingen innehadde han til han i 1920 overtok firmaet, som han med levende interesse og stor dyktighet har ledet i alle år. Det er da også kjent over store deler av landet og han kunne glede seg over å ha mange fornøyde kunder.

I de årene grosserer Bjerck bodde i Larvik var han aktiv med i det kommunale liv og satt som medlem av bystyret, innvalgt av Avholdspartiet.

Omkring 1912 flyttet Peter Bjerck til Nanset og hadde senere sitt hjem der.

I alle år har grosserer Bjerck vært med i det kristelige arbeid i Larvik. Han var først tilsluttet en liten disentermenighet som var i virksomhet noen få år. Fra 1907 har han vært tilsluttet pinsemenigheten, og han har vært avholdt av alle som har vært med der.

Peter E. Bjerck var en bereist mann. Han likte å reise, og han var ivrig etter å studere de ting han handlet med. Da han var 80 år lærte han seg italiensk. Det forteller meget om hans vitalitet.

Peter E. Bjerck var en omgjengelig og elskverdig mann, snill og hjelpsom i all sin ferd og han var aktet og avholdt av alle.

Hans høyreste skikkelse var et karakteristisk trekk i bybildet, og han vil bli dypt savnet av alle som i årenes løp hadde lært den noble man nå kjenne.

Peter E. Bjercks begravelse

Under meget stor deltagelse av slekt, venner og kjenninger fant grosserer Peter E. Bjercks begravelse i går sted fra Krematoriet. Mange tilreisende predikanter og brødre fra pinsemenigheten såes i det store følge, og til båren var det sendt mange vakre kranser.

Fiolinisten Ole Bugge og organist John Hustad spilte til innledning «Våren» av Grieg. Etter at man hadde sunget sangen «Tenk når jeg min Frelser skuer», forrettet forstander Ivar Trannum. Han knyttet sin tale til profeten Daniel 12. kapittel, 13. vers: «Men gå du din ende i møte! Du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagens ende». Når han hadde valgt å tale ut fra Daniels bok, var det fordi man hos Daniel fant trekk som har

meget tilfelles med Bjerck: en fast karakter, aldri kompromiser i sitt gudsforhold, når han avanserte til større oppgaver, glemte han ikke sine medbrødre. Så var han klarsynt, skuet inn i tiden og var en kjenner av tiden. Han var høyt elsket, rakrygget i prøvelse, en ydmyk bønnemann og opptatt med evige ting.

Peter Bjerck ble frelst i sin ungdom, og han var med å grunnlegge Betania-menigheten i Larvik. Misjonen sto hans hjerte nær, og han var i sin helhet til stor velsignelse for Guds sak.

Etter talen sang man sangen «Herfra mitt Zion jeg skuer», og Bugge og Hustad spilte «Ave Maria» av Schubert.

På båren ble det lagt ned krans fra nærmeste familie ved Reidar

Christiansen. Fra funksjonærer i firmaet M. Andersen Eft. la Anker Lie ned en krans, og til slutt ble det ved forstander Ivar Trannum lagt ned en krans fra menigheten i Betania.

Til musikk ble båren ført ut av Krematoriet og til graven, hvor jordfestelsen fant sted. Også her forrettet forstander Trannum. Før og etter jordpåkastelsen ble sunget et vers av salmen «Så ta da mine hender».

Marskalker var F. A. Ramberg og Harald Mathisen.

Etter begravelsen var det en minnestund i Restaurant Greven, hvor apoteker Ivar M. Witzøe, Grorud, holdt andakt.

Om kvelden var det minnemøte i Betania.

Dødsfall

En kjent mann i Larvik og på Nanset, grosserer Peter Eyde Bjerck, er død 82 år gammel. Han kom til Larvik som ung og var i mange år ansatt i Mons Andersens engrosforretning, før han overtok denne forretning etter Mons Andersens død. — Grosserer Bjerck opparbeidet forretningen ytterligere, og den ble kjent i papir- og kortevarebransjen over store deler av landet.

Etter hvert overdro Bjerck meget av arbeidet til sin sønn, men han holdt seg stadig i kontakt med forretningen helt til for nylig.

I sin tid kjøpte grosserer Bjerck huset etter bakermester Adolf Jacobsen, og i fjor bygget han et nytt lite hus på den samme tomten. Han hørte til de trofaste Bøkeskogsvandrere, og satt gjerne der oppe med sine aviser og sin kaffe.

Offentlig styre og stell var han ikke med i, men i Betania var han aktivt med helt siden stiftelsen av denne menighet i Larvik. Han var eldstebroder i Betania i mange år, og har nedlagt et stort timelig og åndelig arbeide i menigheten.

Pastor Jens Petersen

fyller 50 år den 13. august. Samtidig kan pastor Petersen dette år se tilbake på 25 års predikantgjerning. Det var i 1928 at han sammen med sin bror begynte å preke i de forskjellige norske og svenske menigheter og kirker. I 1932 ble pastor Petersen kalt til Betanias menighet i Larvik, som han betjente inntil han mottok kallet til Zion menighet i Stavanger. Det brøt ut en vekkelse i Larvik under hans virketid der. I Stavanger måtte en ny kirke bygges på grunn av den store tilslutning til møtene. Pastor Petersen som sammen med de ledende brødre foresto kirkebygget der, fikk bevilgning av kirkedepartementet i Oslo til å bygge den nye Zion kirke på statskirkenes grunn ved siden av Hetlandskirken i Stavanger. Denne meget rommelige kirke med plass for flere hundreder, ble innviet i 1936. Pastor Jens Petersen betjente Zion i Stavanger i 5 år som dens pastor, inntil han mottok kall fra U.S.A. i 1938. I de siste 12 år har pastor Petersen for det meste virket i Brooklyn, unntatt en tids opphold i California. Under den siste verdenskrig ledet han den kristelige norske kringkastingsgudstjeneste som ble utsendt hver uke over Brooklynstasjonen WBYN.

Pastor Petersen er for tiden prest i Zion Evangeliske Kirke i Brooklyn, U.S.A. Mange av hans venner i Norge vil få anledning til å hilse på ham om ikke så svært lenge, idet han har planer om en Norgestur til vinteren eller vårparten.

1953

En venn.

En hilsen fra New York

Idet jeg har mottatt så masse hilsener fra Larviksfolk gjennom post og telegraf, ville jeg be om plass i Deres avis for en nyttårshilsen, idet det ellers ville være umulig for meg å besvare dem alle.

Jeg er pastor i den norske Zionkirken her og vi har meget gode møter og gudstjenester.

Jeg minnes med glede Larvik, den by hvor jeg i så rikelig mål fikk dele både gleder og sorger med de mange — både sist sommer, men særlig for 20 år siden under vekkelsetiden der.

Pastor Jens Petersen,
561-41 Street, Brooklyn, N. Y.,
U. S. A. 1952

Det nye år

Av pastor Jens Petersen

Alene jeg bedende skriver mit dikt,
mens tankene går til Guds ord,
o hvor rikt.
Det trøstet og gledet mitt hjerte
iblant,
når sinnet var sorgfullt — der
lindring jeg fant.

Nytt år ruller inn, og det gamle
forsvant, —
dog aldri forgå skal alt edelt og sant.
Det skjønne du gjorde for Jesus
på jord
skal lyse deg vei til de himmelske bord.

Ha takk for ditt håndtrykk, ditt
smil og ditt ord, —
den tåre du tørret — du var som
en mor, —
beskjeden og liten — men o,
du var stor, —
du vandret så stille i Mesterens spor.
Si hvordan kan kristne så ulike bli —
når alle forløste ved blodet ble fri....
Si, var det ei nåde — hans
kjærlighet varm —
som freiste deg synder så fattig
og arm?

Hva gjorde du da i det året som gikk?
Du utdelte slag med din munn —
med ditt blikk.
Du hårdhjertet sa: «Han min
broder ei er»,
— Husk hjemad mot dommen,
mot lønnen det bær....

Ei tårer — ei bønnen kan bringe
det år
tilbake, som svant — en høst
forestår....
Det hjerte du såret, den smerte
som svir,
vil alltid deg hindre — den
evig forblir....

Si, tror du — du bedre var stillet
enn han, —
om du hadde stått der i
brennigens brann?

Om du hadde vært i hans sted, —
han

si, tror du — du bedre dir

Din mangel av kjærli

forteller den sannhet

at fall forestår i «d

Tidligere norgesmester i bryting vitner om sin frelse

Jeg sitter i den koselige stuen hos ekteparet Mildrid og Anker Svendsen i Byskogen, Larvik. Det er et lykkelig par jeg har den glede å besøke, og ikke minst mannen i huset stråler av glede. Men så har han også nylig gjort den største opplevelse et menneske kan gjøre. Han er nylig blitt frelst! Og jeg lar ham selv fortelle:

— Helt fra barndommen av har jeg hatt respekt for kristendommen. Jeg har sjelden nytt alkohol, og jeg har aldri hatt hang til nikotin, selv om jeg har vært et helt igjennom verdslig menneske.

De interesser som oppslukte meg i verden var først og fremst sporten og bridgespillet. Jeg deltok i mange konkurranser innenfor disse grenene, og det ble en del trofeer av det i årenes løp. Dessuten var jeg en lidenskapelig totalisatorspiller, og jeg var ofte å finne på travbanen i helgene. Heldigvis forstod jeg å sette grenser når det gjelder dette farlige spillet, ellers kunne det lett ha blitt til økonomisk ruin.

Vi får omsider lirket ut av Anker Svendsen at brytingen var hans største interesse i tidligere år, og den gikk han inn for med liv og sjel og drev det ganske langt der, noe den kraftige fysikken vitner om. I 1939 ble han norgesmester i juniorklassen. Etter krigen erobret han 5 annenplasser i seniormesterskapet.

— Jeg fant mange gode kamerater innenfor sportslivet, og jeg opplevde mange hyggelige samvær i dette miljøet. Men dette livet kunne likevel ikke tilfredsstille meg helt, fortsetter Anker Svendsen.

— Men så skjedde det noe i pinsen for fem år siden. En kveld jeg kom sent hjem fra skiftarbeid, fant jeg min hustru sønderknust og gråtende. Jeg spurte forundret hva som feilte henne. Og hun stammet fram: «Anker, nå har jeg tatt min beslutning om å gi mitt liv til Jesus!» Hele denne dagen hadde min hustru vært i dyp sjelenød p.g.a. et plutselig dødsfall i vår bekjentskapskrets. En av byens kjente idrettsmenn ble brått rykket inn i evigheten. — Som ganske ung var jeg med blant de troende en kort tid, skyter fru Svendsen inn, men noen virkelig frelsesopplevelse eide jeg nok ikke. Men nå kom kallet som lyn fra klar himmel, og jeg fattet min beslutning. Men jeg opplevde en veldig kamp, fordi jeg fryktet så for hvorledes min mann ville reagere. Frykten

Anker Svendsen er en kjent bryter fra Larvik. Han har et norgesmesterskap som junior og fem annenplasser i seniormesterskapet. Nå er Anker Svendsen et ivrig medlem av pinsemenigheteten Betania i Larvik.

viste seg å være ugrunnet. Min mann hjalp så godt han kunne, enda han selv ikke var frelst. Han ringte til noen i vår familie som var pinsevenner, og de kom hjem til oss og bad for meg den kvelden. Jeg møtte Jesus og ble herlig frelst. Dagen etter var det pinsestevne i Betania, og jeg gikk dit. Lokalet var sprengfullt. I det møtet avla jeg for første gang mitt vitnesbyrd. I min verdslige tilstand var dansen mitt liv, men pris skje Gud, nå var alt blitt nytt, slutter fru Svendsen med et strålende smil.

Og så fortsetter mannen, like strålende som hustruen.

— Hver dag i disse fem årene har min kone bedt for meg. Hun har frimodig og inntrengende talt til meg om Jesus, uten å mase. Det som har gjort størst inntrykk på meg, er at jeg merket uvilkårlig at hun ventet at jeg skulle bli en kristen, selv da jeg syntes å være blottet for interesser i den retning. Min hustrus bønner og hennes sterke forvisning overmannet meg etter hvert, og jeg som selv har lagt mange konkurrenter i matten, måtte omsider overende. Jesus Kristus ble meg for sterk, og jeg kapitulerte. Jeg var begynt å gå på noen møter i Betania. Søndag kveld den 4. februar hadde hun også fått meg med. Gud talte sterkt til mitt hjerte den kvelden, men jeg ville ikke bøye meg, fordi jeg trodde at jeg først måtte oppleve et sterkt følelsesmessig kall. Men da jeg kom hjem etter møtet den

kvelden, forstod jeg klart at nå måtte jeg ta min beslutning, og så bøyde jeg kne sammen med min hustru, og hun bad for meg. Jesus gav meg en vidunderlig fred i hjertet og visshet om syndenes forlatelse. Men jeg sa til min hustru: «Førstkommende søndag kveld vil jeg gå helt fram til botsbenken i Betania og få forstanderen og de ledende brødre til å be for meg som en offentlig bekjennelse om at jeg nå er blitt en kristen. — Og så skjedde. Djevelen skremte meg med at det ville bli en veldig kamp for å bli kvitt de verdslige interesser. Men det gamle livet tok momentant slutt da jeg slapp Jesus inn i mitt hjerte. Jeg har fått frimodighet til å bekjenne Jesu navn blant mine arbeidskamerater og tidligere venner, og jeg merker at de respekterer mitt standpunkt. Jeg kommer aldri mer til å vende tilbake til mitt forrige liv. Hele min trang er å leve for Jesus. Og neste gang det blir dåp i Betania, blir jeg med blant dåpskandidatene. Jeg ser klart at det er velen som Guds ord viser, slutter vår venn med et varmt smil. Th.

In memoriam

I årets siste timer når et sorgens budskap oss. Vår venn Alf Otto Nilsen er gått bort. Vi står med tårefylte øyne og undres: «Har Gud så god råd?»

Vår tanke går tilbake til den gang han som liten gutt gikk på søndagsskole, høflig og smilende, hyggelig mot alle.

Han vokste opp, og vi fikk møte ham i Betania. Der adlød han sin Herre og ble søndagsskolelærer. Alltid like glad bar han budskapet om Jesus til barna.

Han gledet oss alltid med sin sang og musikk. Han spilte mange instrumenter, piano, trekkspill, kontrabass, gitar, fiolin og cello, og var selvskrevet som leder for musikken.

Vi tenker nå på den gangen for

†
Min høyt elskede mann, Gun Sissels snille pappa, min kjære sønn, vår svigersønn og dattersønn

Alf Otto Nilsen

tok Jesus hjem til seg i dag bare 28 år gammel.

Nanset, den 30/12-65

Ase Nilsen

Gun Sissel

Gudrun Nilsen

mor

Sigrid og Alf Engeseth

svigerforeldre

Susanne Moholt

bestemor

Svigerinner og svogre

Begravelsen foregår fra Krematoriet onsdag 5. januar kl. 13.30.

to år siden da han sto som brudgom. Senere husker vi ham som glad og stolt pappa.

Vi levde med ham da han for et år siden mistet sin kjære far, og ansvaret for hans mor ble lagt på hans skuldre.

Men Herren hadde andre planer med Alf Otto. Bortgangen ble et smertelig tap for hans hustru. Hans mor mistet den eneste hun hadde igjen, sin sønn.

Hans plass i hjemmet og i menigheten står tom, hans sang og musikk er forstummet.

Vi kan ikke forstå hvorfor. — Gud, vår Far, vil gi oss forklaringen. Vener,

Begravelse

Alf Otto Nilsen ble under usedvanlig stor deltagelse av slekt og venner begravet fra Larvik Krematorium i går. Organist Hustad spilte et prelude, og deretter var det solosang ved Trygve Gulbrandsen som sang «Korset lyser hele veien». Deretter sang forsamlingen unisont «Blott en dag, et øyeblikk av gangen».

Forstander Rem forrettet og talte over Filippenserbrevet, kap. 3, vers 20—21: «For vårt rike er i Himmelen, og derfra venter vi og den Herre Jesus Kristus som frelser». Forstander Rem tegnet et vakkert bilde av avdøde, og lyste velsignelsen. Etter talen sang forsamlingen «Lykksalig, lykksalig, hver sjel som har fred».

Det ble lagt ned flere kranser. Forstander Rem la ned krans fra avdødes hustru, mor og lille Gunn Sissel. Forstander Rem la også ned krans på vegne av svigerforeldre, svigerinne og svogere. Det ble lagt ned krans fra menigheten Betania ved eldste Reidar T. Christiansen, og fra Lagro ved adm. dir. Birger G. Johansen. Det var forøvrig en mengde blomster og kranser på båren.

Til orgelmusikk ble båren båret ut av seks av avdødes venner. Ved graven forrettet forstander Rem, og før jordfestelsen sang man «O tenk når engang samles skal» og etter «Å Gud hvor er din nåde stor».

Trygve Gulbrandsen takket de fremmøtte for deltagelsen. Etter begravelsen var det minnesamvær på Villa Farris.

Dødsfall

Helt uventet avgikk Alf Otto Nilsen ved døden på sin arbeidsplass, bare 28 år gammel. Alf Otto Nilsen var sjef for faktureringsavdelingen ved Lagro og deltok i flyttingen av firmaet, da han plutselig segnet om mens han sto og snakket med noen av firmaets ansatte. Det var hjertet som sviktet, og bedriftens mange ansatte og ledelse kunne bare med stor sorg motta budskapet om at denne unge og meget ansatte mann så plutselig var revet bort. Alf Otto Nilsen etterlater seg hustru og et lite barn.

ØSTLANDS-POSTEN tirsdag 4. januar 1966

Alf Otto Nilsen var fra Nanset. Han har for det meste drevet i butikk- og kontorbransjen, og han var før grossistsammenslutningen knyttet til firma Birger G. Johansen. Der viste han seg å være meget dyktig, og han fikk derfor tilbud om stillingen som sjef for faktureringsavdelingen nå da dette ble aktuelt.

Nilsen var meget religiøs, og har lenge vært aktivt med i Betania. Her ledet han musikklaget, og han spilte selv flere instrumenter. Han var også søndagsskolelærer, og hadde sin egen klasse som han underviste.

Han var avholdt både blant kolleger og blant sine sjefer. Han blir karakterisert som en energisk og dyktig mann og som et strålende menneske i sin omgang med andre.

